

nenlandschen krijg aan te vangen! Maar het rechtvaardig Opperwezen zal weten te onderscheiden wie de ware liefhebbers van het vaderland zijn."

„Veldenaar," aldus mengde zich de gastheer in het gesprek, nog hopen de het stijgende rumoer tot bedaren te brengen, „ik geloof dat gij, te goeder trouw, dwaalt. De kabaal tegen den prins, hoe driest ook optredend, is feitelijk zwak. Het volk weet al te goed, hoe het onder eene stadhouderlooze regeering steeds is onderdrukt geweest door de regenten, en daarom houdt het volk van Oranje. Om het vrees aan te jagen, heeft men vrijkorpsen opgericht, bestaande deels uit verloopen lieden, die niets te verliezen maar alles te winnen hebben bij eene revolutie; deels uit ontevredenen, wier eerezucht niet bevredigd wordt; deels uit dweepers, door ijdele declamatiën verleid. Onder de laatsten reken ik u, en..."

Doch Veldenaar liet hem niet eindigen; op een gemaakt kalmen toon, de tanden op elkander klemmend, zeide hij:

„Ik dank u, mijnheer, voor uw gunstig oordeel over mijn nederigen persoon. Gij hebt althans eene betere meening omtrent mij dan de man, die mij voor eenige dagen dit kunstproduct deed geworden." Hij haalde een prentje te voorschijn, waarop was voorgesteld een caricatuurachtig wezen, met het onderschrift: „Afbeelding van een Kees, weeghuis, avijoen- (waarschijnlijk was bedoeld amfoen) vreter, amockspoeger of hedendaagschen patriot." Het voorwerp deed de rondte; men erkende dat het niet mooi was, doch bracht als verontschuldiging aan, dat van patriotsche zijde eveneens gehandeld werd. Alleen Blijleven mompelde, het prentje aan Veldenaar overreikend: „Schandelijke drijfveeren! Laaghartige zielen!" terwijl hij, om zijne verontwaardiging te onderstrepen, twee geweldige halen uit zijn pijp deed. Veldenaar, door de hernieuwde aanschouwing van de weinig vleierende voorstelling zijns persoons in toorn ontstoken, verhief zich opnieuw van zijn zetel en, den steel zijner pijp beurt om beurt op ieder der aanwezigen richtend, als wilde hij ze daarmee doorpriemen, hief hij aan, wederom in declameertoon: „Het beste gedeelte der natie, de overheersching moede, is sedert lang werkzaam geweest om de vrijheid, waarvan wij niet dan eene schaduw hebben mogen genieten, in iets wezenlijks te veranderen, hoezeer dan ook een dwingeland, gesterkt door een hoop ellendelingen..."

Doch hier sprong de vaandrig op zijne beurt rechttop en, den juist op hem gerichtten pijpsteel met de hand in stukken slaande, riep hij uit: „Mijnheer, ik reken het mij eene eer tot de ellendelingen te behooren welke den dwingeland, naar uw zeggen, gelieven te sterken. En daarom verwacht ik dan ook, dat ge die beleediging zult willen terugnemen of anders het geschil beslissen op den punt van den degen."

Veldenaar schreeuwde terug: „Ik heb nooit gevreesd mijne gevoelens met daden te bekrachtigen, zooals de tegenpartij, die zich steeds achter den prins verschuilt en te lafhartig is..."

„Te lafhartig?" riep dominee Geurig, wiens heftige aard, door 's mans wellevendheid gewoonlijk bedekt, thans onverholen zich uitte. „Gelieve dit